

Arrest

nr. 189 071 van 28 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 november 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 november 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 15 juni 2016 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 28 november 2016 de beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 13 december 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.06.2016 werd ingediend door:

M.(...) S.(...), F.(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Sri Lanka

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 27.09.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 29.11.2011 met een beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot 27.05.2015, datum waarop hij voor de derde maal asiel aanvroeg. Zijn derde asielaanvraag werd afgesloten op 17.10.2016 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures - namelijk één jaar en drie maanden voor de eerste, één maand voor de tweede en één jaar en vijf maanden voor de derde - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2010 te verblijven. Echter, betrokkene was er steeds van op de hoogte dat het om een precair verblijf ging in het kader van zijn asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Bovendien heeft betrokkene zich in de periode van 29.11.2011 tot 27.05.2015 bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 11.10.2011, 29.11.2011 en 20.10.2016 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven, voor zijn fysieke integriteit, voor een onmiddellijke arrestatie en voor een onmenselijke behandeling omdat hij een Tamil is en banden zou gehad hebben met LTTE indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van persoonlijk bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven, zijn fysieke integriteit, voor onmiddellijke arrestatie en onmenselijke behandeling volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Volledigheidshalve verwijzen we naar de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen die in zijn beslissing d.d. 15.03.2016 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat: "U heeft echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen wegens dergelijke verdenking van LTTE sympathieën te worden gezocht in Sri Lanka (...). (...) Bijgevolg kan niet besloten worden dat u op dit

ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging (...)." Bovendien blijkt uit de beslissing van het CGVS dat betrokkene geen etnische Tamil is maar wel een moslim die dezelfde taal spreekt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de verwijzing naar verschillende mensenrechtenrapporten en krantenartikels ('de dood van een tijger: hoe Sri Lanka tienduizenden Tamil Tijgers vermoordde' VICE, Nederland; 'Sri Lanka 2015/2016 van Amnesty International; 'geweld bij verkiezingen Sri Lanka' DeWereldMorgen.be; Update 2013 nr. 6 jaargang 19 06.02.2013, Update 2013 nr.9 jaargang 19 27.02.2013, update 2013 nr.10 jaargang 19 06.03.2013, Update 2013 nr. 12 jaargang 19 20.03.2013, Update 2013 nr.19 jaargang 19 08.05.2013 en Update 2013 nr.6 jaargang 19 06.02.2013 van Vluchtelingenwerk Nederland; 'Issues Paper: Sri Lanka: treatment of opposition groups, critics, and persons with certain LTTE links', februari 2013, Migration Review Tribunal-Refugee Review Tribunal; 'UN's Navi Pillay attacks Sri Lanka human rights record', BBC News 31.08.2013; 'there are no human rights in Sri Lanka' Amnesty International; 'Refugee council warns Tamil asylum seekers' lives in danger (...) van ABC News d.d. 05.09.2014; Human Rights Watch - annual report 2014 Sri Lanka; 'Australia: handover of Sri Lankan asylum seekers a dangerous precedent' Amnesty International d.d. 24.09.2014; 'opening remarks by the UN High Commissioner for Human Rights' d.d. 31.08.2013;); dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Sri Lanka en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Bovendien wijzen we er nogmaals op dat betrokkene geen etnische Tamil is maar wel een moslim die Tamil spreekt waardoor hij dus behoort tot een andere etnische groepering. Het CGVS hechtte ook geen geloof aan de LTTE sympathieën en betrokkenheid van betrokkene (CGVS beslissing d.d. 15.03.2016).

Wat betreft de verwijzing naar de Nederlandse rechtspraak (met name naar Uitspraak Rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats Arnhem, AWB 21/17918 en AWB 12/17917 d.d. 02.08.2012; Uitspraak Rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats Zwolle, AWB 12/24858 en AWB 12/24857 d.d. 28.08.2012) en het feit dat ook het Verenigd Koninkrijk hun houding ten opzichte van het uitwijzen van Sri Lanken gewijzigd zou hebben. We merken op dat via huidige aanvraag 9bis betrokkene een beroep doet op de Belgische wetgeving en bijhorende rechtspraak ter zake. Betrokkene kan zich niet beroepen op rechtspraak en wetgeving van derde landen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst verder nog naar een zaak van het Europees Hof (met name de zaak E.G. vs het Verenigd Koninkrijk) waar risico factoren werden opgesteld waarmee beoordeeld wordt wanneer de terugkeer naar het land van herkomst risicovol is. Betrokkene beweert aan zes van de acht risicofactoren te voldoen. We verwijzen echter naar de beslissing van het CGVS d.d. 15.03.2016 waarin duidelijk gesteld wordt: "(...) de twaalf risicofactoren waarnaar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verwijst voor de beoordeling van asielaanvragen van Tamils uit Sri Lanka en andere risicofactoren gedetecteerd door het CGVS voor zover relevant bij de beoordeling van uw asielaanvraag, mee in overweging werden genomen." We stellen dus vast dat de risicofactoren waarop betrokkene zich beroept, reeds door het CGVS onderzocht werden en niet weerhouden.

Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in 'het land van herkomst gebeuren..

Betrokkene beroept zich verder op artikel 6 EVRM omdat hij nog een beroep lopende zou hebben in zijn asielaanvraag. Echter, dit beroep werd op datum van 17.10.2016 afgesloten met een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene kan zich hierop dan ook niet meer nuttig beroepen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich steeds goed gedragen heeft en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid heeft gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat hij zou willen werken, dat hij zelf voor zijn inkomen zou willen zorgen, dat hij van niemand afhankelijk zou willen zijn, dat hij in het verleden altijd gewerkt zou hebben wanneer hij kon en mocht, dat hij zou kunnen werken en zelf instaan voor zijn eigen onderhoud, dat hij duurzaam verankerd zou zijn in de maatschappij, dat hij Nederlands zou spreken, dat hij goed geïntegreerd zou zijn, dat hij op een positieve manier zou willen deelnemen aan onze maatschappij, dat hij een hele vrienden-en kennissenkring zou hebben opgebouwd, dat hij verschillende cursussen Nederlands gevolgd zou hebben, dat hij zou beseffen dat Nederlands noodzakelijk is voor zijn integratie, dat hij zeer goed Nederlands zou spreken, dat hij een grote Vlaamse vriendenkring opgebouwd zou hebben die hem steunen en helpen en dat hij zijn attest van inburgering voorlegt evenals een inschrijvingsformulier Nederlands, een arbeidsovereenkomst bepaalde duur, twee getuigenverklaringen en verschillende loonfiches) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 28 november 2016 eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan tevens op 13 december 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"De heer:

Naam, M.(...) S.(...),

voornaam: F.(...),

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Sri Lanka

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 30.10.2016 te verlaten, hem betekend op 20.10.2016."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Aangaande de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard

3.1.1. In een enig middel, gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, thans de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van

artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker stelt in zijn enig middel het volgende:

“De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 15.06.2016 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen:

(...)

Dat integendeel tot wat door verwerende partij werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kan worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers' aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd is met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat verzoeker wenst te reageren op volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat, integendeel tot wat verwerende partij stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term ‘circonstances exceptionnelles’ gelezen moet worden als ‘circonstances extraordinaires’ (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385).

Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene “onvoorzienbaar” is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker verblijft reeds geruime tijd op het Belgisch grondgebied en heeft hier zijn leven opgebouwd.

Hij kan nergens terecht in zijn land van herkomst, ook niet voor een eventueel tijdelijk verblijf. Waar zou hij terecht kunnen, nu hij jaren geleden alles en iedereen heeft achtergelaten en hij zijn land diende te verlaten uit schrik voor zijn leven?!

Verzoeker dient ook een aanvraag te doen op de Belgische Ambassade in New Delhi India. Dat hij in India helemaal nergens terecht kan, ook niet tijdelijk, om daar een aanvraag te kunnen indienen.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Verwerende partij dient dit uitvoerig te motiveren!

Louter stellen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen, volstaat niet!

Verzoeker kan op geen enkele manier afleiden waarom men geen rekening heeft gehouden met alle elementen die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift.

Dat verzoeker niet begrijpt waarom zijn langdurig verblijf, zijn integratie, het feit dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 3 van het EVRM geen buitengewone omstandigheid kunnen vormen en uiteindelijk niet kunnen leiden tot regularisatie.

2. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 27.09.2011 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 29.11.2011 met een beslissing ‘weigering van in overwegingname van een asielaanvraag’ door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot 27.05.2015, datum waarop hij voor de derde maal asiel aanvroeg. Zijn derde asielaanvraag werd afgesloten op 17.10.2016 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedures – namelijk één jaar en drie maanden voor de eerste, één maand voor de tweede en één jaar en vijf maanden voor de derde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Dat verzoeker er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst!

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Zoals uit het bovenstaande blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd ingediend.

Dat de stelling van verwerende partij getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoeker! Hij heeft een regularisatieaanvraag ingediend volgens de geldende regelgeving, op basis van bijzondere omstandigheden en heeft in afwachting van een beslissing terzake in België verbleven, waar zijn veiligheid gegarandeerd kan worden.

Mocht hij België verlaten hebben, zou hij zelf zijn rechten geschonden hebben en zou zijn aanvraag zonder voorwerp verklaard geweest zijn. Dat hij geen andere keuze had dan in afwachting van het resultaat in België te verblijven.

Bovendien kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

Verwerende partij dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan verwerende partij alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen in het dossier van verzoeker, waaronder zijn langdurig verblijf, het feit dat verzoeker geen strafbare feiten heeft gepleegd, zijn integratie, zijn werkbereidheid, ...

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad:

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat verwerende partij hiermee nogmaals de motiveringsplicht schendt.

Waarom kunnen een langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie geen buitengewone omstandigheden vormen en uiteindelijk niet leiden tot regularisatie?

3. Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2010 te verblijven. Echter, betrokkene was er steeds van op de hoogte dat het om een precair verblijf ging in het kader van zijn asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Bovendien heeft betrokkene zich in de periode van 29.11.2011 tot 27.05.2015 bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 11.10.2011, 29.11.2011 en 20.10.2016 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Verwerende partij faalt erin afdoende te motiveren waarom de opgebouwde integratie van verzoeker geen reden kan zijn tot het bekomen van een verblijfsmachtiging.

Louter stellen dat dit element niet aanvaard kan worden en dat dit te wijten zou zijn aan de eigen houding van verzoeker, is niet voldoende!

Verwerende partij heeft de aanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaard, zonder rekening te houden met al deze elementen. Dit is onaanvaardbaar!

Verwerende partij dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen in het dossier!

Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt zeer duidelijk dat verzoeker legaal verblijf heeft gehad. Het is flagrant onwaar om te stellen dat verzoeker nooit enige moeite zou gedaan hebben om zijn verblijf te regulariseren!

Hij diende immers een regularisatieaanvraag in! Hoe kan men hem dan verwijten dat hij niet de nodige stappen ondernam?! Dit is onredelijk!

Verzoeker heeft er steeds alles aan gedaan om legaal verblijf te bekomen of behouden, aangezien hij volledig aan de voorwaarden voldoet.

Hij heeft een regularisatieaanvraag ingediend volgens de geldende regelgeving, op basis van bijzondere omstandigheden en heeft in afwachting van een beslissing terzake in België verbleven, waar zijn veiligheid gegarandeerd kan worden.

Mocht hij België verlaten hebben, zou hij zelf zijn rechten geschonden hebben en zou zijn aanvraag zonder voorwerp verklaard geweest zijn. Dat hij geen andere keuze had dan in afwachting van het resultaat in België te verblijven.

Verwerende partij stelt dat het langdurig verblijf en de integratie van verzoeker geen grond kunnen vormen voor een verblijfsregularisatie omdat verzoeker hier zelf verantwoordelijk voor is... Deze stelling is totaal absurd!

Natuurlijk is verzoeker zelf verantwoordelijk voor zijn langdurig verblijf en integratie! Acht verwerende partij een langdurig verblijf alleen maar geldig als ze in een gesloten centrum worden opgebouwd en dus buiten de wil van verzoeker?!

Dit is onaanvaardbaar en maakt bovendien een flagrante schending uit van het motiveringsbeginsel!

Verwerende partij erkent immers dat verzoeker zich geïntegreerd heeft! Waarom kan deze integratie dan geen reden zijn om aan verzoeker verblijfsrecht toe te kennen?!

Bovendien erkende verwerende partij reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielpprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielpprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Dat verwerende partij dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoeker, ongeacht hoe deze is ontstaan.

Het is daarenboven onbegrijpelijk hoe verwerende partij het dossier van verzoeker nogmaals zo flagrant onzorgvuldig kan onderzoeken en er nogmaals in faalt de beslissing afdoende te motiveren.

4. Betrokkene beweert dat hij vreest voor zijn leven, voor zijn fysieke integriteit, voor een onmiddellijke arrestatie en voor een onmenselijke behandeling omdat hij een Tamil is en banden zou gehad hebben met LTTE indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, doch hij legt geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van persoonlijke bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven, zijn fysieke integriteit, voor onmiddellijke arrestatie en onmenselijke behandeling volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpcedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties.

Verwerende partij schendt het rechtszekerheidsbeginsel door de situatie in Sri Lanka niet afdoende te onderzoeken!

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur.

Het is onredelijk van verwerende partij om de aangehaalde elementen zonder meer opzij te schuiven, zonder enig onderzoek en zonder een afdoende motivering!

Indien verzoeker dient terug te keren zal hij in een mensonterende en levensbedreigende situatie terechtkomen! Het is onredelijk van verwerende partij om hier onvoldoende rekening mee te houden en zelfs te weigeren om dit te onderzoeken!

Verwerende partij twijfelt niet aan het feit dat de mensenrechten nog steeds geschonden worden in Sri Lanka, men faalt er echter in dit toe te passen in het dossier van verzoeker.

Verwerende partij voerde immers nooit zelf enig onderzoek naar de situatie in Sri Lanka, alhoewel verzoeker deze wel aanhaalde in zijn verzoekschrift.

Dat verwerende partij nu een bevel om het grondgebied te verlaten betekent en bijgevolg een actueel onderzoek dient te verrichten naar de situatie in het land van herkomst.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

5. Wat betreft de verwijzing naar verschillende mensenrechtenrapporten en krantenartikelen (...); dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Sri Lanka en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in het land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partijen geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (RvV 27.07.2007, nr. 1.018).

Getuigen bovenstaande opmerkingen van een zorgvuldig, individueel en grondig onderzoek?!

Uiteraard komt men gemakkelijker tot een onontvankelijkheidsbeslissing, indien men geen rekening wenst te houden met de levensgevaarlijke veiligheidssituatie in Sri Lanka (en er alles aan doet om dit element aan de kant te schuiven), doch dit is onaanvaardbaar.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.

Verwerende partij twijfelt niet aan het feit dat de situatie in Sri Lanka levensgevaarlijk is, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing.

Dat verzoeker reeds in het verleden heeft aangehaald dat zijn leven in gevaar is, indien hij dient terug te keren en dit omwille van het feit dat hij ervan verdacht wordt banden te hebben gehad met de LTTE. Dat dit duidelijk blijkt uit het administratief dossier en verzoeker bijgevolg wel degelijk aantoonde dat hij persoonlijk gevaar zou lopen.

Verwerende partij ontkent niet dat Sri Lankanen die ervan verdacht worden banden te hebben gehad met de LTTE gevaar lopen in Sri Lanka.

Uit al het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoeker wel degelijk in gevaar is, indien verzoeker dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst correct, volledig en individueel te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

"The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.)"

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

"Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te

herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."

Dat dit in casu het geval is

Dat de veiligheid van verzoeker gegarandeerd dient te worden en dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dat men nu een bevel aflevert om het grondgebied te verlaten en dus nu de toestand in het land van herkomst dient te onderzoeken.

Verzoeker wordt ervan verdacht banden te hebben gehad met de LTTE. Dit wordt niet ontkend door verwerende partij.

Verwerende partij schendt flagrant de motivatieplicht door niet te onderzoeken wat de gevolgen zijn voor verzoeker indien hij terugkeert naar Sri Lanka.

6. Wat betreft de verwijzing naar de Nederlandse rechtspraak (met name naar Uitspraak Rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats Arnhem, AWB 21/17918 en AWB 12/17917 d.d. 02.08.2013; Uitspraak Rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats Zwolle, AWB 12/24858 en AWB 12/24857 d.d. 28.08.2012) en het feit dat ook het Verenigd Koninkrijk hun houding ten opzichte van het uitwijzen van Sri Lanken gewijzigd zou hebben. We merken op dat via huidige aanvraag 9bis betrokkene een beroep doet op de Belgische wetgeving en bijhorende rechtspraak ter zake. Betrokkene kan zich niet beroepen op rechtspraak en wetgeving van derde landen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Verzoeker diende inderdaad een aanvraag tot regularisatie in bij de Belgische instanties en uiteraard weet verzoeker dat hier de Belgische wetgeving van toepassing is.

Verzoeker haalt de Nederlandse rechtspraak aan om op de ernst van de situatie te wijzen en duidelijk te maken dat men in andere landen wel rekening wil houden met de preciaire situatie.

Gezien de houding van buurlanden t.o.v. het uitwijzen van Sri Lankanen, zoals ook al is aangehaald in de aanvraag, kan men aannemen dat de situatie in Sri Lanka drastisch is veranderd en uiteraard dient daar wel rekening mee te worden gehouden.

7. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Verzoeker bevindt zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Sri Lanka een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Het is flagrant fout om te stellen dat er een loutere vermelding zou zijn van art 3 EVRM daar waar niet alleen de situatie toegelicht werd maar ook stukken hieromtrent werden gevoegd en alleen daarom reeds de beslissing dient vernietigd te worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.

(Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

De Sri Lankaanse overheid is immers nog steeds niet in staat om zijn burgers tegen willekeurige vervolgingen en discriminatie te beschermen. Ze kan zijn burgers niet vrijwaren tegen wandaden integendeel, zij zijn er vaak zelf verantwoordelijk voor.

Verzoeker verblijft reeds lang op het Belgische grondgebied, waardoor hij zich moet baseren op een hypothetische situatie.

De situatie voor moslims in Sri Lanka is sinds zijn vertrek drastisch verslechterd, waarvan hij de bewijzen voorbrengt in bijlage. Moslims worden namelijk gevisieerd omwille van hun godsdienst.

Zo stelt the Colombo Telegraph: "The minorities, and the Muslims in particular, feel insecure and threatened by the increasing incidents of hate speech, attacks on places of worship and business establishments, hostility towards Muslim women and their dress, denying the right to Halaal food and impediments to practicing their faith freely... an increase of attacks on places of worship started with the destruction of a 400-year-old shrine in Anuradhapura followed by an attempt to destroy the Mosque in Dambulla Sri Lanka. In the year 2012/2013 alone, close to 200 attacks have taken place against the Muslims in various locations... These include violent attacks on mosques in Grandpass and Mahiyangana and attempted forcible closure of Mosques."

Verzoeker kan dit moeilijk op zijn eigen situatie toepassen gezien hij niet in Sri Lanka verblijft, maar dit wil niet zeggen dat het voor verzoeker geen bijzondere omstandigheid kan uitmaken.

Het CGVS heeft geoordeeld in zijn beslissing dat verzoeker niet afdoende kan aantonen dat hij persoonlijk geïntegreerd werd. Dit wil nog niet zeggen dat de conflictsituatie die zich nu voordoet in Sri Lanka omtrent de moslims niet problematisch is.

Verwerende partij weigert echter om dit te onderzoeken! Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Bij terugkeer zou verzoeker dan ook een ernstig risico lopen zich te moeten verantwoorden en dus ook kans hebben om ernstige schade op te lopen ten aanzien van zijn persoon.

Dat hij dan ook niet kan terugkeren zonder werkelijk gevaar voor zijn leven. Hij is uit Sri Lanka gevlucht, uit schrik voor zijn leven.

8. De elementen van integratie (met name het feit dat hij zou willen werken, dat hij zelf voor zijn inkomen zou willen zorgen, dat hij van niemand afhankelijk zou willen zijn, dat hij in het verleden altijd gewerkt zou hebben wanneer hij kon en mocht, dat hij zou kunnen werken en zelf instaan voor zijn eigen onderhoud, dat hij duurzaam verankerd zou zijn in de maatschappij, dat hij Nederlands zou spreken, dat hij goed geïntegreerd zou zijn, dat hij op een positieve manier zou willen deelnemen aan onze maatschappij, dat hij een hele vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd, dat hij verschillende cursussen Nederlands gevolgd zou hebben, dat hij zou beseffen dat Nederlands noodzakelijk is voor zijn integratie dat hij zeer goed Nederlands zou spreken, dat hij een grote Vlaamse vriendenkring opgebouwd zou hebben die hem steunen en helpen en dat hij zijn attest van inburgering voorlegt evenals een inschrijvingsformulier Nederlands, een arbeidsovereenkomst bepaalde duur, twee getuigenverklaringen en verschillende loonfiches) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaar worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198 769).

Verzoeker is van mening dat zijn langdurig verblijf en zijn integratie wel degelijk kunnen leiden tot regularisatie en begrijpt niet waarom verwerende partij hier weigert rekening mee te houden.

Verwerende partij dient minstens te motiveren waarom zijn integratie, langdurig verblijf, zijn blijf van integratie, het feit dat zijn leven in gevaar is in Sri Lanka en het geheel van elementen niet verantwoord dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Door middel van deze zin kan verwerende partij alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen en uiteindelijk niet zou kunnen leiden tot regularisatie.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat verwerende partij zijn integratie niet betwist.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze

maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoeker van mening is dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende teneinde geregulariseerd te worden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en meerdere elementen en feiten over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Verzoeker verblijft al zeer lange tijd in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd!

Dat verwerende partij bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !

Dat de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden aangezien deze het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schendt."

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een afschrift toe van 76 pagina's mediaberichtgeving betreffende de situatie van moslims in Sri Lanka en een lijst van aanvallen (Verzoekschrift, bijlage 3).

3.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.1.4. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.1.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.1.6. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid, van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.1.7. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 15 juni 2016 (zie punt 1.1.), die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoeker betreffende de buitengewone omstandigheden het volgende argumenteerde:

"Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht, Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker is in 2010 naar België gekomen en verblijft sindsdien ononderbroken op het Belgische grondgebied.

Verzoeker bevindt zich in buitengewone omstandigheden omwille van zijn onmogelijkheid tot terugkeer naar Sri Lanka.

2.3.1 Langdurig verblijf

Verzoeker bevindt zich in buitengewone omstandigheden vanwege zijn langdurig verblijf in België.

Verzoeker is in 2010 naar België gekomen. Sindsdien verblijft hij ononderbroken op het Belgische grondgebied.

Dat hij wil werken' en zelf voor het inkomen zorgen zodat hij van niemand afhankelijk is.

Dat hij in het verleden altijd gewerkt heeft wanneer hij kon en mocht.

Dat hij duurzaam verankerd is in onze maatschappij. De duurzame verankering mag duidelijk blijken uit de volgende elementen en gevoegde stukken;

Hij bevindt zich ondertussen al lange tijd ononderbroken op ons grondgebied en heeft zijn leven hier opgebouwd.

Verzoeker verblijft sinds 2010 in België.

Aanvankelijk kwam hij naar hier als asielzoeker.

Verzoeker vraagt thans de regularisatie aan op basis van zijn langdurig verblijf/procedure in België.

- Nederlands*
- Langdurig en legaal verblijf*
- Onmogelijkheid tot terugkeer*
-

Verzoeker vraagt dan ook rekening te houden met zijn specifieke situatie om te komen tot het nemen van een beslissing.

Aangezien verzoeker meer dan 5 jaar ononderbroken in ons land verblijft, dit verblijf momenteel nog steeds legaal is, hij goed geïntegreerd is, goed Nederlands tracht te spreken, werkbereid is, vraagt hij om met deze buitengewone omstandigheden rekening te willen houden en zijn verblijf te regulariseren.

2.3.2 Schending van artikel 3 van het EVRM

Verzoeker bevindt zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Sri Lanka een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Hoewel de Sri Lankaanse autoriteiten naar buiten toe de schijn ophouden dat er geen problemen zijn in Sri Lanka , dat de oorlog gedaan is en er vrede heerst over heel het land, dat de vroegere LITE leden of mensen die banden hadden met LTTE niet gefolterd worden, en dergelijke, stookt dit niet met de realiteit. Integendeel de situatie is verergerd.

Gelieve in de bijlage verschillende stukken te vinden van onafhankelijke mensenrechtenorganisatie die dit bevestigen.

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Het is duidelijk voor de Sri Lankanen die in het buitenland asiel aanvragen dat hun regering er alles aan doet om voor de buitenwereld duidelijk te maken dat zij terug op de democratische weg zijn en dit omdat zij uiteraard nood hebben aan internationale hulp, doch dit betekent nog niet dat de plaatselijke situatie verbeterd is.

Verzoeker heeft wel degelijk nood aan internationale bescherming en het is onaanvaardbaar dat verwerende partij dit weigert te onderzoeken!

Dat verzoeker niet kan terugkeren zonder werkelijk gevaar voor zijn leven. Hij is uit Sri Lanka gevlucht omwille van de problemen die hij ook had met de Sri Lankaanse autoriteit.

Hij heeft een enorme vrees dat hij bij terugkeer gedood zal worden of minstens onmenselijk behandeld. Dit is dan ook de reden dat verzoeker, een nieuwe asielaanvraag indiende en nu een nieuwe regularisatieaanvraag op basis van art. 9bis indient, verzoeker ziet geen enkele uitweg meer! Immers hij is geruime tijd afwezig geweest. Hem staat het zelfde lot te wachten als de andere asielzoekers die terugkeren naar Sri Lanka.

Verzoeker is al geruime tijd niet meer in zijn land van herkomst geweest, hij kan niet anders dan zich te beroepen op deze recente berichtgeving van onafhankelijke partijen om een correct beeld te krijgen van de situatie in zijn land van herkomst.

Bovendien wenst verzoeker te wijzen naar eerdere rechtspraak uit Nederland.

In de zaak AWB12/24857 wordt het volgende gesteld: " Ter zitting 'heeft de gemachtigde van verweerder het standpunt ingenomen dat de informatie die uit de algemene rapporten en artikelen naar voren komt niet betekent dat het relaas van verzoeker op een andere wijze moet worden beoordeeld dan bij de eerste asielaanvraag van verzoeker is gedaan. Als de situatie in Sri Lanka is verslechterd, laat dit onverlet dat verzoekers vrees niet aannemelijk is bevonden, aldus verweerder. Dit standpunt volgt de voorzieningenrechter niet Dat verzoekers vrees eerder door verweerder niet aannemelijk is bevonden kan er niet aan in de weg staan dat verweerder gelet op hetgeen hierboven is overwogen., die vrees aan de hand van de nieuwe informatie opnieuw beoordeelt."

Bovendien hebben zowel Nederland als het Verenigd Koninkrijk hun houding ten opzichte van het uitwijzen van Sri Lankanen gewijzigd.

AWB 12/17917 dd. 22.06.2012 van de Voorzieningenrechter in 's-Gravenhage (Nederland) verklaart het volgende: "De voorzieningenrechter is van oordeel dat met de in overweging 11 genoemde informatie voldoende aannemelijk is geworden dat de situatie van terugkerende afgewezen Tamil-asielzoekers in 2012 wezenlijk is verslechterd ten opzichte van de in het ambtsbericht geschreven periode. Diverse gevallen van marteling zijn gerapporteerd, terwijl niet vastgesteld kan worden dat het ging om personen die zich in een andere situatie dan verzoeker bevonden. In zoverre is daarom sprake van nieuwe feiten en omstandigheden die afbreuk kunnen doen aan het besluit in de procedure, en moet het besluit van verweerder worden getoetst."

Dat het voor verzoeker onbegrijpelijk is, hoe twee buurlanden een totaal andere visie kunnen hebben op dezelfde situatie als de Belgische autoriteiten.

Nederland heeft een duidelijk standpunt ingenomen inzake het repatriëren van Sri Lankanen.

Uit het voorgaande mag duidelijk blijken dat de situatie in Sri Lanka, tot op heden, nog gevaarlijk is.

Bovendien worden mensen die terugkomen uit het buitenland extra geïnterviewd.

Ten eerste omdat ze uit het buitenland komen worden ze verondersteld veel geld te hebben en worden ze daarom gearresteerd en mishandeld.

Dat dit in zijn geval duidelijk is, hij is immers sinds 2010 weg uit Sri Lanka.

En ten tweede omdat er verondersteld wordt dat ze in het buitenland hebben verbleven om activiteiten van de LTTE te ondersteunen. Dat zijn leven wel degelijk in gevaar zou zijn indien hij dient terug te keren. Zeker met de activiteiten waaraan hij in België heeft deelgenomen.

Het is duidelijk dat de algemene situatie in Sri Lanka zeer onveilig is voor verzoeker. Maar er heerst ook een persoonlijke dreiging voor zijn fysieke integriteit.

De toestand in Sri Lanka is thans op zijn minst nog steeds ernstig en zorgwekkend en dient uiterst voorachtig beoordeeld te worden.

Hij kan onmogelijk terugkeren naar Sri Lanka .

Er zijn in hoofdte van verzoeker dan ook objectieve en subjectieve redenen voorhanden om een gegronde vrees voor vervolging te koesteren.

Hij vreest voornamelijk onmiddellijk gearresteerd te worden door de Sri Lankaanse autoriteiten omwille van het feit dat hij tamil is en banden heeft gehad met LTTE in het verleden,!!]

Het Europees Hof heeft in de zaak E.G. vs het Verenigd Koninkrijk. 8 achtergrond risico factoren opgesteld waarmee beoordeeld wordt wanneer de terugkeer naar het land van herkomst risico vol is:

- 1) Etnische Tamil
- 2) Asielaanvraag in een ander land
- 3) Terugkeer uit (Londen)
- 4) Wellicht te weinig ID informatie
- 5) Banden met LTTE
- 6) Actief lid zijn
- 7) Voorgaande arrestaties
- 8) Lid-tekenen

Verzoeker heeft 6 van de 8 van de risico factoren.

Het volgende werd in het arrest gesteld:

We agree that, with some luck, the applicant may avoid arrest and detailed investigation on his arrival at Colombo airport

If the applicant is deported and if the risk of ill-treatment is genuine, he would at best be exposed to inhuman and degrading treatment by the Sri Lankan authorities.

...whereas if the latter scenario comes true, the applicant may not survive

Dat er verschillende bronnen zijn die melden dat asielzoekers die terugkeren onmiddellijk op de luchthaven worden opgepakt en verhoord, gemarteld. Sommigen worden maanden vastgehouden.

Freedom From Torture heeft verschillende rapporten en artikels gepubliceerd waaruit blijkt dat asielzoekers die terugkeren gefolterd en gemarteld worden.

Human Rights Watch has documented eight recent cases in which people forcibly returned to Sri Lanka have been subjected to torture, including refused asylum seekers removed from the UK on charter flights in 2011. Medical evidence supporting their claims has been obtained.

1 (3) Report of the secretary - general's panel of the experts on accountability in Sri Lanka, 31.03.2011, p66

(4) Report of the secretary- general's panel of the experts on accountability in Sri Lanka, 31.03.2011, p49
The torture techniques identified - beating, burning, suspension, asphyxiation techniques, rape - and the fact that many of those detained say they only escaped through the payment of bribes are a chilling reminder that torture continues to be perpetrated by both the army and police with stark impunity in Sri Lanka, despite the government's protestations to the Committee Against Torture of a 'zero tolerance' policy."

In het volgende artikel Fears for Torture: survivors as rejected asylum seekers returned to Sri Lanka, wordt het volgende gesteld:

Freedom from Torture has seen a large increase in the numbers of traumatised asylum seekers referred for help in recent years. Accounts of burnings with hot irons, rape, sexual abuse and long periods of solitary confinement have been commonplace in clients' testimony.

White accountability for human rights violations in Sri Lanka remains elusive, in April 2011 a UN Panel of Experts submitted a long-awaited report concluding that tens of thousands of civilians were killed in northern Sri Lanka between January and May 2009. This week's Channel 4 documentary 'Sri Lanka's Killing Fields' provided further evidence of serious abuses. Freedom from Torture has joined many others in calling for an independent investigation to be launched.

Dat ook HUMAN RIGHTS WATCH verschillende artikels heeft gepubliceerd over asielzoekers die terugkeren naar Sri Lanka.

Op 24.02.2012 werd het volgende gepubliceerd :

Human Rights Watch has documented eight recent cases in which people deported to Sri Lanka have faced serious abuses. A Tamil deportee from the United Kingdom, RS (a pseudonym for security reasons), said that army soldiers in Sri Lanka arrested him on December 29, 2011. He alleged that during interrogation he was beaten with batons and burned with cigarettes, and that his head was doused with kerosene. He also said that his head was submerged in a bucket of water. that he was hung upside down, and that hot chilis were placed under his head and chest. He said that as a result of this torture, he confessed to being a member of the separatist Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE), which were defeated in May 2009. He said that he paid a substantial bribe to escape from detention and fled back to the United Kingdom, where he has applied for asylum.

DB, a Tamil deported from the United Kingdom in 2011, said that he was arrested at a Sri Lankan army checkpoint on December 10. He alleged that he was forced to strip naked and burned with cigarettes and beaten until he agreed to sign a document in Sinhala. He said the soldiers told him he had to work as an informer for the army to identify former LTTE cadres. Like RS, he said he escaped detention after a family member paid a bribe for his release, then secured false documents to return to the United Kingdom, where he has again applied for asylum status.

2 Uk must stop removals of Tamils to Sri Lanka after damning new evidence of torture on return, 25.02.2012

Another- 2011 deportee, AH alleges that he was arrested by the police Criminal Investigation Department (CID) soon after arriving in Colombo, Sri Lanka's capital. He said that he was stripped naked and was beaten and tortured until a family member paid a bribe for his release.

Human Rights Watch has also documented cases of Tamil deportees who alleged to have been subjected to rape as a form of torture upon their return to Sri Lanka. In December 2010, CB was arrested at the Colombo airport on his return and was detained for a month by the CID. He said that during this time he was beaten with metal rods and raped four or five times by two men. As he described it one man would hold him down while the other raped him.

BK, a Tamil woman, alleges that she was arrested at Colombo airport by the CID on her return in April 2010 and kept in detention. She says she was raped by several men many times during the course of her detention. She described profuse bleeding as a result of these rapes. Both CB and BK managed to secure their release after relatives intervened to bribe the officials holding them. Both fled Sri Lanka and are seeking asylum in the United Kingdom.

Het volgende artikel werd op 25.10.2011 gepubliceerd door Asian Human Rights Commission : SRI LANKA: 'Hundreds tortured' in police custody

The Asian Human Rights Commission (AHRC) said it has documented nearly 70 cases of torture and killings in police custody.

This is only the tip of the iceberg that is police torture in Sri Lanka,

Homes of 12 people killed in police custody since January have been submitted to the UN committee on torture which is scheduled to release a report on Sri Lanka next month, according to the AHRC.

'The most notable finding of this report is that almost all of the victims whose cases were summarised were randomly selected by the police to be arrested and detained for a fabricated charge,' the report said.

Daar hij dus wel degelijk vreest voor persoonlijke vervolging bij terugkeer.

Alles wijst naar de willekeur. De Sri Lankanen die in Colombo landen worden willekeurig gearresteerd en gefolterd tot ze toegeven dat ze lid zijn van LTTE.

Daar ze verkracht worden, hun lichamen worden verminkt, verbrand, ... en veel meer gruwelijke daden om toch maar toe te geven dat zij lid zijn van LTTE.

'The most notable finding of this report is that almost all of the victims whose cases were summarised were randomly selected by the police to be arrested and detained for a fabricated charge,' the report said.

Daar hij dan ook niet kan terugkeren zonder werkelijk gevaar voor zijn leven. Hij is uit Sri Lanka gevlucht. Het is voor betrokkene onmogelijk om terug te keren naar Sri Lanka uit vrees voor zijn leven. Hij vreest voor persoonlijke vervolging bij terugkeer.

immers het is juist bij landing dat ze gearresteerd en gemarteld worden!! In het artikel SRI LANKA MUST NOT TORTURE REJECTED ASYLUM SEEKERS wordt het volgende vermeld:

The 26 Sri Lankans, most of them Tamil, were reportedly taken for questioning on their arrival in the capital.

M/nufes offer stepping off the plane H!!!!!!!!!!!!!!

Amnesty International bevestigt hierbij eveneens dat ze gemarteld worden en mishandeld worden!!

Hij heeft een enorme vrees dat hij bij terugkeer gedood zal worden of minstens onmenselijk behandeld. Immers hij is meer dan 5 jaar afwezig geweest. Hij vreest dat hem het zelfde lot staat te wachten als de andere asielzoekers die terugkeren naar Sri Lanka.

Bovendien worden mensen die terugkomen uit het buitenland extra geïnterviewd.

Gelet op het voorgaande is het voor verzoeker werkelijk onmogelijk om terug te keren naar Sri Lanka.

2.3.3 Schending van art. 6 van het EVRM

Verzoeker heeft het recht om op het Belgisch grondgebied te verblijven, nl. door het beroep dat nog lopende is in zijn asielaanvraag.

Daar hij zich dan ook beroept op art. 6 van het EVRM. Dit beroep is ingediend op 4.04.2016.

Artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Hij heeft het recht om het resultaat van deze procedure af te wachten temeer daar hij hier legaal verblijf heeft en hier in veiligheid kan verder leven.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van zijn vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.

Art 6 EVRM stelt: 'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden

strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dat hij in ieder geval het recht heeft om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en zijn rechten te vrijwaren.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen sprak zich hier bovendien reeds over uit.

Arrest nr. 19.745 van 28.11.2008 stelt het volgende:

"Hoewel het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft, maakt verzoekster met haar betoog dat "Alvorens een verwijderingsmaatregel te nemen de bevoegde Minister uitspraak (dient te doen over de verblijfsvergunning die werd aangevraagd voor meer dan drie maanden nadat een uiteenzetting werd gegeven van de buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat die aanvraag wordt ingediend bij de burgemeester van de gemeente van betrokkene", aannemelijk dat de Minister van Migratie- en asielbeleid op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Het eerste en tweede middel zijn in de besproken mate gegrond."

Gelet op het voorgaande kan verwerende partij niet anders dan verzoeker zijn aanvraag ontvankelijk en gegrond te verklaren!

(...)"

3.1.8. In zijn middel beweert verzoeker in wezen dat er in zijn hoofd wel sprake is van buitengewone omstandigheden. Verzoeker brengt in herinnering dat de 'buitengewone omstandigheden' uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet gelijkgesteld kunnen worden met overmacht en niet 'onvoorzienbaar' moeten zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris de door verzoeker buitengewone omstandigheden onterecht als overmacht zou hebben beoordeeld.

3.1.9. Wat zijn lange verblijf in België betreft, wordt in de beslissing gesteld dat dit niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard omdat *"betrokkene was er steeds van op de hoogte (was) dat het om een precair verblijf ging in het kader van zijn asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten"*. De gemachtigde van de staatssecretaris wijst er ook op dat verzoeker *"zich in de periode van 29.11.2011 tot 27.05.2015 bewust genesteld in illegaal verblijf"* en dat *"hem op 11.10.2011, 29.11.2011 en 20.10.2016 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend"*. De gemachtigde van de staatssecretaris vervolgt dat *"(h)et principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie."* In de beslissing wordt wel degelijk gemotiveerd waarom het langdurige verblijf in België niet als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard.

3.1.10. In zijn middel stipt verzoeker meermaals aan dat hij reeds lang in België verblijft en dat hij niet begrijpt waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen aanleiding kunnen geven tot een regularisatie. Uit het middel blijkt dat verzoeker de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag, en dus van de 'buitengewone omstandigheden' lijkt te verwarren met de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf. De rechtspraak die verzoeker in zijn middel citeert, heeft immers betrekking op beslissingen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werden bevonden en hebben dus betrekking op de redenen waarom iemand (g)een verblijfsmachtiging wordt toegekend. Deze rechtspraak kan onmogelijk op onderhavig geval worden betrokken omdat de beslissing de 'buitengewone omstandigheden' beoordeelt, die, zoals hierboven werd gesteld, verband houden met de redenen die verzoeker zouden verhinderen om zijn aanvraag via de voor hem bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland in te dienen.

3.1.11. In de beslissing wordt duidelijk uiteengezet dat de duur van zijn asielprocedures niet als onredelijk lang kan worden beschouwd en dat de behandelingsperiode geen recht op verblijf geeft. Met betrekking tot zijn integratie wordt in de beslissing verduidelijkt dat deze omstandigheden betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107). Zoals ook in de eerste bestreden beslissing wordt aangegeven, betreffen de omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag en kunnen deze derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (cf. RvS 9

december 2009, nr. 198.769). Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen concludeert de Raad dat verzoeker onmogelijk kan worden gevolgd waar hij poneert dat hij op geen enkele manier kan afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet als 'buitengewone omstandigheden' kunnen worden aanvaard.

3.1.12. Waar verzoeker in zijn middel aanhaalt dat hij nergens terecht kan in India, waar hij bij de Belgische vertegenwoordiging in New Delhi zijn aanvraag zou moeten indienen, merkt de Raad op dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 juni 2016 geen gewag heeft gemaakt van het feit dat hij nergens in India terecht zou kunnen, zodat hij thans de gemachtigde van de staatssecretaris niet dienstig kan verwijten dat met dit element geen rekening werd gehouden.

3.1.13. Verzoeker betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris hem zou verwijten nooit enige moeite te hebben gedaan om zijn verblijf te regulariseren, hoewel dit betoog elke grondslag mist aangezien in de eerste bestreden beslissing nergens wordt gesteld dat verzoeker geen stappen zou hebben ondernomen om een verblijf te bekomen.

3.1.14. Verzoeker herhaalt meermaals dat de verplichting om terug te keren naar zijn land van herkomst een inbreuk zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM en gaat daarbij in op de situatie van mensenrechtenschendingen in Sri Lanka. De Raad wijst erop dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet. In het kader van verzoekers asielaanvragen van verzoeker van 14 juni 2010 en 27 mei 2015 werd bijgevolg getoetst of er in zijn hoofdteel een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg kon de gemachtigde van de staatssecretaris in de eerste bestreden beslissing rechtsgeldig verwijzen naar de asielprocedures van verzoeker: *"Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedures naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Volledigheidshalve verwijzen we naar de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen die in zijn beslissing d.d. 15.03.2016 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt dat: "U heeft echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen wegens dergelijke verdenking van LTTE sympathieën te worden gezocht in Sri Lanka (...). (...) Bijgevolg kan niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging (...)." Bovendien blijkt uit de beslissing van het CGVS dat betrokkene geen etnische Tamil is maar wel een moslim die dezelfde taal spreekt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."*

3.1.15. Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat de verwerende partij geen onderzoek voerde naar de situatie in Sri Lanka, aangezien naar aanleiding van de mensenrechtenrapporten, krantenartikels en rechtspraak, die verzoeker als bijlagen bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf voegde, in de beslissing uitvoerig werd gemotiveerd: *"Wat betreft de verwijzing naar verschillende mensenrechtenrapporten en krantenartikels ('de dood van een tijger: hoe Sri Lanka tienduizenden Tamil Tijgers vermoordde' VICE, Nederland; 'Sri Lanka 2015/2016 van Amnesty International; 'geweld bij verkiezingen Sri Lanka' DeWereldMorgen.be; Update 2013 nr. 6 jaargang 19 06.02.2013, Update 2013 nr.9 jaargang 19 27.02.2013, update 2013 nr.10 jaargang 19 06.03.2013, Update 2013 nr. 12 jaargang 19 20.03.2013, Update 2013 nr.19 jaargang 19 08.05.2013 en Update 2013 nr.6 jaargang 19 06.02.2013 van Vluchtelingenwerk Nederland; 'Issues Paper: Sri Lanka: treatment of opposition groups, critics, and persons with certain LTTE links', februari 2013, Migration Review Tribunal-Refugee Review Tribunal; 'UN's Navi Pillay attacks Sri Lanka human rights record' , BBC News 31.08.2013; 'there are no human rights in Sri Lanka' Amnesty International; 'Refugee council warns Tamil asylum seekers' lives in danger (...) van ABC News d.d. 05.09.2014; Human Rights Watch - annual report 2014 Sri Lanka; 'Australia: handover of Sri Lankan asylum seekers a dangerous precedent' Amnesty International d.d. 24.09.2014; 'opening remarks by the UN High Commissioner for Human Rights' d.d. 31.08.2013;); dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze rapporten gaan over de algemene toestand in Sri Lanka en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende*

partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). Bovendien wijzen we er nogmaals op dat betrokkene geen etnische Tamil is maar wel een moslim die Tamil spreekt waardoor hij dus behoort tot een andere etnische groepering. Het CGVS hechtte ook geen geloof aan de LTTE sympathieën en betrokkenheid van betrokkene (CGVS beslissing d.d. 15.03.2016).

Wat betreft de verwijzing naar de Nederlandse rechtspraak (met name naar Uitspraak Rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats Arnhem, AWB 21/17918 en AWB 12/17917 d.d. 02.08.2012; Uitspraak Rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats Zwolle, AWB 12/24858 en AWB 12/24857 d.d. 28.08.2012) en het feit dat ook het Verenigd Koninkrijk hun houding ten opzichte van het uitwijzen van Sri Lanken gewijzigd zou hebben. We merken op dat via huidige aanvraag 9bis betrokkene een beroep doet op de Belgische wetgeving en bijhorende rechtspraak ter zake. Betrokkene kan zich niet beroepen op rechtspraak en wetgeving van derde landen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene verwijst verder nog naar een zaak van het Europees Hof (met name de zaak E.G. vs het Verenigd Koninkrijk) waar risico factoren werden opgesteld waarmee beoordeeld wordt wanneer de terugkeer naar het land van herkomst risicovol is. Betrokkene beweert aan zes van de acht risicofactoren te voldoen. We verwijzen echter naar de beslissing van het CGVS d.d. 15.03.2016 waarin duidelijk gesteld wordt: "(...) de twaalf risicofactoren waarnaar het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verwijst voor de beoordeling van asielaanvragen van Tamils uit Sri Lanka en andere risicofactoren gedetecteerd door het CGVS voor zover relevant bij de beoordeling van uw asielaanvraag, mee in overweging werden genomen." We stellen dus vast dat de risicofactoren waarop betrokkene zich beroept, reeds door het CGVS onderzocht werden en niet weerhouden.

Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielpprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie." In zijn middel beweert verzoeker dat er geen sprake is van een deugdelijk onderzoek, maar hij weerlegt nergens de pertinente overweging uit de bestreden beslissing dat de algemene rapporten niet op zijn persoonlijke situatie werden betrokken. Bovendien weerlegt evenmin de vaststelling dat hij niet behoort tot de etnische groepering die in de door hem aangereikte mensenrechtenrapporten wordt besproken waardoor bijgevolg aan zijn beweerde betrokkenheid en sympathie voor LTTE geen geloof werd gehecht, noch de vaststelling dat de door rechtspraak ontwikkelde indicatoren om het risico te beoordelen, voor zover deze relevant zijn voor verzoeker, door de commissaris-generaal reeds werden onderzocht. De blote beweringen van verzoeker dat de Sri Lankaanse overheid niet in staat is zijn burgers te beschermen volstaat niet om aannemelijk te maken dat hij een risico loopt op foltering of op een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bedoeld in artikel 3 van het EVRM.

3.1.16. Op grond van de uiteenzetting in zijn middel, waarbij hij zich baseert op zijn hoedanigheid van moslim uit Sri Lanka en dienaangaande een pakket informatie toe te voegen aan zijn verzoekschrift (Verzoekschrift, bijlage 3), kan verzoeker de gemachtigde van de staatssecretaris niet verwijten dat deze zou geweigerd hebben dit te onderzoeken. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat hij de hoedanigheid van moslim en de informatie die hij thans als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt als buitengewone omstandigheid had aangevoerd in zijn initiële aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 juni 2016.

3.1.17. Er werd geen schending aangetoond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De eerste bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2. Aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten

3.2.1. In een middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, thans de tweede bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht en het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. In zijn middel vermeldt verzoeker eveneens artikel 3 van het EVRM. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

“Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Redenen:

‘...’

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur, alsook art. 3 van het EVRM, indien verzoeker dient terug te keren naar Sri Lanka.

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

IV.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M.Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Verzoeker verblijft al ettelijke jaren op het grondgebied en kan niet meer terugkeren, ook niet tijdelijk!

Verwerende partij faalt er in, hier rekening mee te houden in het nemen van haar beslissing.

Dat ook een eventuele repatriëring dan ook een schending zou uitmaken van art 3 van het EVRM, zie verder.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing.

Bovendien schendt de beslissing de hoorplicht

Daarnaast werd verzoeker nooit gehoord, alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Nogmaals, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat aan verzoeker het grondgebied dient te verlaten en niet meer opgevolgd wordt voor de verschillende aandoeningen waaraan verzoeker lijdt. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over een eventueel bevel

om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoeker vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans te bieden om hierop te reageren.

Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

IV.2. Schending van art. 3 van het EVRM

Verzoeker bevindt zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Sri Lanka een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.

(Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

De Sri Lankaanse overheid is immers nog steeds niet in staat om zijn burgers tegen willekeurige vervolgingen en discriminatie te beschermen. Ze kan zijn burgers niet vrijwaren tegen wandaden integendeel, zij zijn er vaak zelf verantwoordelijk voor.

Verwerende partij weigert echter om dit te onderzoeken! Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Bij terugkeer zou verzoeker dan ook een ernstig risico lopen zich te moeten verantwoorden en dus ook kans hebben om ernstige schade op te lopen ten aanzien van zijn persoon.

Dat hij dan ook niet kan terugkeren zonder werkelijk gevaar voor zijn leven. Hij is uit Sri Lanka gevlucht, uit schrik voor zijn leven en heeft er destijds alles en iedereen achtergelaten."

3.2.2. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.2.4. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.2.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.2.6. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1°, en artikel 74/14, §3, 4°, van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslagen. Deze wetsbepalingen luiden als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied

binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...)"

En:

"§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten.

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

(...)

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

3.2.7. Verzoeker betwist in zijn middel nergens de concrete vaststelling dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum, noch de vaststelling dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel verplicht was om aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren en hij geen termijn voor vrijwillig vertrek moest toestaan.

3.2.8. In zijn middel betoogt verzoeker dat het bevel onzorgvuldig zou zijn genomen omdat hij niet zou zijn gehoord. De Raad stelt inderdaad vast dat niet blijkt dat verzoeker werd gehoord alvorens het bestreden bevel werd getroffen, maar dient tevens te onderzoeken of verzoeker, mits naleving van het hoorrecht, aan het bestuur informatie had kunnen verschaffen die de strekking van de op dat ogenblik nog te nemen beslissing had kunnen beïnvloeden (RvS 26 april 2016, nr. 234.511). *In casu* dringt zich de vaststelling op dat verzoeker geen enkel nuttig element aanbrengt in zijn middel, zodat het niet-horen van verzoeker geen bepalende invloed heeft gehad op de bestreden beslissing.

3.2.9. Verder houdt verzoeker in zijn middel voor dat zijn verwijdering een mogelijke schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM en uit hij een aantal blote beweringen over de Sri Lankaanse overheid. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Indien de verzoekende partij aanvoert dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, komt het in de eerste plaats aan haar toe deze beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen. Men moet *"concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen"* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een loutere eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Door aan zijn verzoekschrift een reeks mediaberichten toe te voegen over het geweld tegen moslims in Sri Lanka, die verzoeker in zijn middel overigens nergens bespreekt, toont hij niet de vereiste 'op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten' aan. In zoverre verzoeker zou verwijzen naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM zoals dat werd ingeroepen in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kan worden verwezen naar datgene wat hierboven werd gesteld (3.1.14. en 3.1.15). er werd geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

3.2.10. De tweede bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend zeventien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN